

**ДИТЯЧА
БІБЛІОТЕКА**

**УКРАЇНСЬКІ КАЗКИ
ЗБІРНИК № 1**

**ДЕРЖАВНЕ
ВИДАВНИЦТВО
ОДЕСА**

1921.

84.29к-РК
МА
К-45

 ДИТЯЧА
БІБЛІОТЕКА

УКРАЇНСЬКІ КАЗКИ

ЗБІРНИК № 1

ДЕРЖАВНЕ
ВИДАВНИЦТВО
ОДЕСА.

1921.

8506
-149903-4260.
2092

1-50к

Державна Публічна
БІБЛІОТЕКА УРСР
Інв. 1265602

ДРУКОВАНО
У 8-ї РАДЯНСЬКІЙ ДРУКАРНІ
В ОДЕСІ.

Державна
республіканська бібліотека
ДЛЯ ДІТЕЙ

КОЗА-ДЕРЕЗА

К був собі дід та баба; та й поїхав дід на ярма-лок, та й купив собі там за три копи козу. Повів дід козу до дому та й послав сина пасти тую козу.

От погнав той хлопець козу пасти; пас-пас, а увечері став гнати козу до дому.

А дід вже стоїть на воротах у червоних чоботях, кийком підпирається, у кози питається:

Кізочко моя люба,
Кізочко моя мила,
Чи ти пила, чи ти їла?

А коза:

Ні, дідусю, не пила я й не їла!..
Бігла через місточок —
Ухопила кленовий листочок,
Бігла через гребельку —
Ухопила водиці крапельку,
Тільки й пила, тільки й їла.

Дід розсердився та й прогнав сина геть з очей.
На другий день посилає дід дочку пасти козу.
От погнала дівчина козу пасти. Пасла вона її — пасла: траву рвала та перед козою клала, а увечері стала гнати козу до дому.

А дід вже стоїть на воротах, у червоних чоботях, кийком підпирається, у кози питається:

Кізочко моя люба,
Кізочко моя мила,
Чи ти пила, чи ти їла?

А коза:

Ні, дідусю, не пила я й не їла!
Бігла через місточок —
Ухопила кленовий листочок,
Бігла через гребельку —
Ухопила водиці крапельку,
Тільки й пила, тільки й їла.

Дід розсердився та й прогнав дочку геть з очей.
На третій день посилає дід бабу пасти козу.
От погнала баба козу пасти. Пасла вона козу — пасла, траву збирала та перед козою клала, а увечері гонить козу до дому.

А дід вже стоїть на воротах у червоних чоботях, кийком підпирається, у кози питається:

Кізочко моя люба,
Кізочко моя мила,
Чи ти пила, чи ти їла?

А коза:

Ні, дідусю, не пила я й не їла,
Бігла через місточок —
Ухопила кленовий листочок,
Бігла через гребельку —
Ухопила водиці крапельку,
Тільки й пила, тільки й їла.

Дід розсердився та й прогнав бабу геть з очей.
На четвертий день погнав дід вже сам козу пасти.
Пас він козу — пас, а увечері гонить козу до дому, і тільки надігнав над дорогою, побіг сам навпростець по-за городами, став на воротах, у червоних чоботях, кийком підпирається, у кози питається:

Кізочко моя люба,
Кізочко моя мила,
Чи ти пила, чи ти їла?

А коза:

Ні, дідусю, не пила я й не їла,
Бігла через місточок—
Ухопила кленовий листочок,
Бігла через гребельку—
Ухопила водиці крапельку,
Тільки й пила, тільки й їла!

От тоді дід розсердився та й став козу різати, а ніж переломився.
Дід пішов до коваля ніж сталити, а коза знялась та й побігла до лісу.

Біжить коза, бачить—зайчикова хатка; вона туди та на піч—залізла
та й сидить. Коли це прибіг зайчик, а коза сидить на печі та й каже:

Я коза—дереза,
Пів бока луплена,
За три кони куплена.
Тупу-тупу ногами,
Сколю тебе рогами,
Ніжками затопчу,
Хвостиком замету,
Тут тобі й смерть!

Зайчик злякався, вибіг з хати, сів під березою та й плаче. От дивиться—біжить лисичка.

— Чого ти, зайчику-побігайчику, плачеш?

— Як же мені не плакати—якийсь звір невиданий, неслуханий у мене в хаті.

— Ходім, я вижену.

Пішли. От лисичка й питається:

— Хто, хто в зайчиковій хаті?

А коза з печі:

Я коза—дереза,
Пів бока луплена,
За три кони куплена.
Тупу-тупу ногами,
Сколю тебе рогами,
Ніжками затопчу,
Хвостиком замету,
Тут тобі й смерть!

Лисичка злякалась та втікати.

А зайчик ізнов сів під березою та й плаче. Коли йде вовк та й питається:

— Чого ти, зайчику-побігайчику, плачеш?

— Як же мені, вовчику-братнику, не плакати — якийсь звір невиданий і неслуханий у мене в хаті.

Ходім, я вижену.

Пішли. От вовк й питається:

Хто, хто в зайчиковій хаті?

А коза з печі:

Я коза — дєреза,
Пів бока луплена,
За три копи куплена.
Туну-туну ногами
Сколю тебе рогами,
Ніжками затопчу,
Хвостиком замету,
Тут тобі й смерть!

Злякався вовк та павтлюки. А зайчик ізнов сів під березою та й плаче. Коли суне ведмідь та й питається:

— Чого це ти, зайчику-побігайчику, плачеш?

— Як же мені не плакати. — Якийсь звір невиданий і неслуханий у мене в хаті.

— Ходім, я вижену.

Пішли. От ведмідь й питається:

— А хто, хто в зайчиковій хаті?!

А коза з печі:

Я коза-дєреза,
Пів бока луплена,
За три копи куплена.
Туну-туну ногами
Сколю тебе рогами,
Ніжками затопчу,
Хвостиком замету,
Тут тобі й смерть.

Злякався й ведмідь, та куди видко.

Зажурився зайчиць, сидить під березою та плаче. Коли це йде півень та й питається:

— Чого це ти, зайчику-побігайчику, плачеш?

— Як же мені, півнику, не плакати — якийсь звір невиданий і неслуханий у моїй хаті!

— Ходім, я вижену.

— Е, ні, півнику, не виженеш! Лисичка гнала — не вигнала, вовк гнав — не вигнав, ведмідь гнав — не вигнав, де вже тобі, півнику, вигнати!

— Ні, я вижену, — каже півник.

От пішли гонять.

Півник підійшов до дверей та як крикне на весь голос:

Кукуріку! Іду на ногах

В червоних чоботях, —

Несу, несу косу,

Тобі голову знесу

По самій плечі!

А лізь лишень з печі!

Коза злякаласть та й втікла, а зайчик з півником живуть собі, та поживають та добра наживають.

Варіант:

Зажурився зайчик, сидить під березою та плаче. Коли це повзе рак та й питається?

— Чого це ти, зайчику, плачеш?

— Як же мені не плакати — якийсь звір невиданий, неслуханий у мене в хаті!

— Ходім, ось я його вижену, — каже рак.

— Де вже тобі його вигнати. Лисичка гнала — не вигнала, вовк гнав — не вигнав, навіть ведмідь гнав — не вигнав! Ні, ти не виженеш!

— А ось вижену, — каже рак.

Пішли.

От рак підійшов до зайчикової хатки та й питається:

— А хто, хто в зайчиковій хатці?

А коза в печі:

Я коза — дерева,

Пів бока куплена,

За три копн куплена.

Туну-туну ногами,

Сколю тебе рогами.

Ніжками затопчу,

Хвостиком замету,

Тут тобі й смерть!

А рак суне в хатку та й каже:

А я рак—неборак,
Запорозький козак,
Як ущипну—буде знак!

От коза знов лякає:

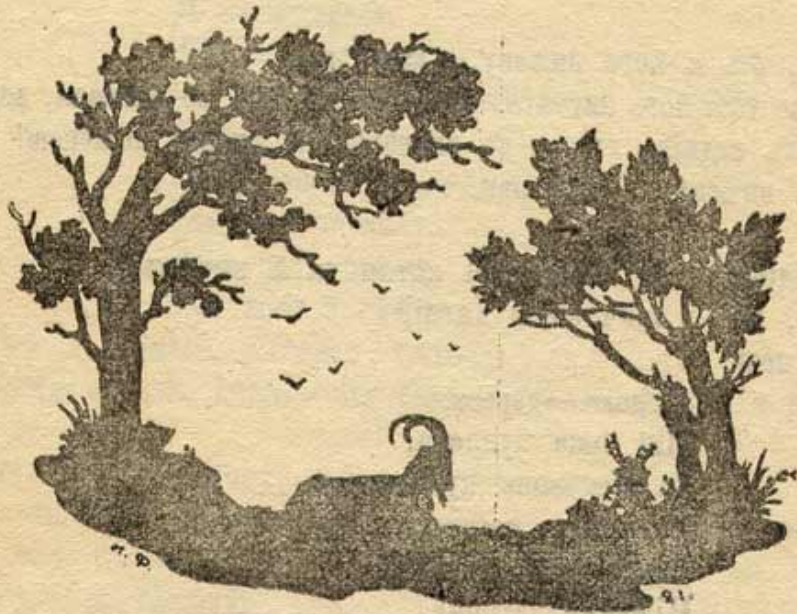
Я коза—дереза,
Пів бока луцлена,
За три копи куплеца.
Тупу-тупу ногами,
Сколю тебе рогами,
Ніжками затопчу,
Хвостиком замету,
Тут тобі й смерть!

А рак суне собі та суне, та все своє:

А я рак—неборак,
Запорозький козак,
Як ущипну—буде знак!

Коза злякалась, стрибнула з печі куди видко, а рак та зайчик стали жить та поживать та добра наживать.

(В основі положено варіант Рудченка).

КОЗА-ДЕРЕЗА.

Я ко за де ре за пів бо ка луп ле на, за три ко пи

The first system of music consists of two staves. The upper staff is in treble clef with a key signature of one sharp (F#) and a time signature of 2/4. The lower staff is in bass clef with the same key signature and time signature. The lyrics are written below the upper staff.

куп ле на, ту пу, ту пу но га ми, ско лю те бе ро га ми

The second system of music consists of two staves. The upper staff is in treble clef with a key signature of one sharp (F#) and a time signature of 2/4. The lower staff is in bass clef with the same key signature and time signature. The lyrics are written below the upper staff.

хво сти ком за ме ту, ніж ка ми за топ чу, тут то бі й смерть.

The third system of music consists of two staves. The upper staff is in treble clef with a key signature of one sharp (F#) and a time signature of 2/4. The lower staff is in bass clef with the same key signature and time signature. The lyrics are written below the upper staff.

ЦАП ТА БАРАН

УВ собі чоловік та жінка, мали вони собі цапа та барана, та таких же шкідливих!

Ох, жінко, каже чоловік, проженемо от цих цапа та барана, бо нема з ними ради.

От узяли вони та й вигнали цапа та барана: йдїть, кажуть, собі в Богом, щоб і духу вашого тут у нас на дворі не було!

Цап та баран не маюч чого робити—пошили собі торбу та й пішли світ за очі.

От ідуть вони собі та йдуть, коли посеред поля лежить вовча голова.
От баран дужий, та несміливий, а цап сміливий, та недужий;

— Бери, баране, голову, бо ти дужий!

— Ох, бери ти, цане, бо ти сміливий!

Узяли тую голову вдвох та й кинули в торбу.

Ідуть вони собі та йдуть, коли горить вогонь.

— Ходімо ми туди, там переночуємо, щоб нас вовки не ззіли.

Приходять туди—аж то три вовки кашу варять.

— Здорові були, молодці!

— А здорові, здорові,—кажуть вовки.

Ще каша не кипить, а м'ясо буде з вас...

Ох, там баран злякався, а цап давно вже злякався. От цап і каже:

— А подай, лишень, баране, отую вовчу голову!

От баран витяг з торби та й приніс.

— Та не цю, а подай більшу!—каже цап.

Баран знов цупить ту ж саму.

— Та подай ще більшу!—кричить цап.

От тут вже й вовки злякались, стали вони думати—гадати, як би їм відділя тікати: бо це, кажуть, такі молодці, що з їми й голови позбудешся,—бач, одну по одній вовчі голови тягають.

От один вовк починає:

— Славна, братці, кумпанія, і каша гарно кипить, та нема чим долити—піду я по воду.

Як пішов той вовк по воду:

— Хай вам аби що з вашою кумпанією!

Як зачав другий того дожидати, став думати—гадати, як би й собі відтіля драла дати:

— От, каже, пішов вражий син та й сидить, нічим кашу долить; ось я візьму ломаку та прижену його, як собаку.

Як побіг, так і той не вернувся. А третій сидів, сидів:

— Ось піду лишень я, так я їх прижену.

Як побіг, так і той рад, що втік.

— Ох нум, брате, скорійше, поратся, каже козел, щоб нам оцю кашу поїсти та з куреня убраться.

От як роздумались вовки:

— Щоб ото нам троїм та козла з бараном боятись? Ось ходім, ми їх поїмо, вражих синів!

Приходять до куреня, аж козел та баран добре дбали: кашу поїли та й з куреня вже майнули; як побігли—та й на дуба злізли.

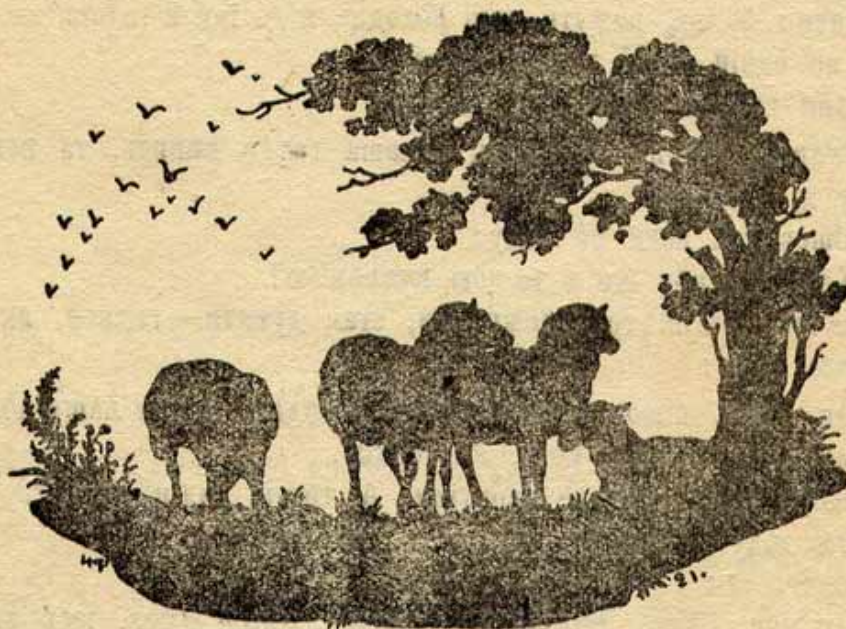
Стали вовки думати — гадати, як би козла та барана здогнати. Як стали йти, як стали йти і нашли їх на дубі: козел сміливий, так заліз на самий верх, а баран несміливий, так нижче.

— Ох, лягай, кажуть вовки найбільшому вовкові: ти старший, так ворожи, чи не побачимо їх.

Як ліг вовк до гори, та й зачав ворожити. А баран сидить на гілці та так і дріжить. Як упав баран, та на вовка — ворожбита. Козел сміливий, не став зівати, а як закричить:

— А подай мені сюди ворожбита!

Вовки злякались, та як схопились, та тікати!

ГОРОБЕЦЬ ТА БИЛИНА

ЛЕТІВ горобець на билину, каже :

— Поколиши горобця—доброго молодця!

Билина каже : не хочу!

— Підіть, каже горобець, по козу : нехай йде коза билини гризти, бо билина не хоче поколихати горобця—доброго молодця.

Каже й коза : не хочу!

— Ідіть по вовка ; іди, вовче, козу їсти, бо коза не хоче билини гризти, а билина не хоче

поколихати горобця—доброго молодця.

Вовк каже : не хочу!

— Підіть, люде, вовка бити, -- вовк не хоче козу їсти, а коза не хоче билини гризти, а билина не хоче поколихати горобця—доброго молодця.

Люде кажуть : не хочемо!

— Ідіть же, каже, по татар.—Татари, татари! ідіть людей рубать, бо люде не хочуть вовка бить, а вовк не хоче козу їсти, а коза не хоче биліни гризти, а биліна не хоче поколихать горобця—доброго молодця.

Дак і татари кажуть: не хочемо людей рубать, а люде кажуть:

— Не хочемо вовка бить! а вовк каже: не хочу козу їсти, а коза каже: не хочу я биліни гризти, а биліна каже: не хочу я колихать горобця—доброго молодця.

— Ступай, каже горобець, по вогонь, бо татари не хочуть людей рубать, а люде не хочуть вовка бить, а вовк не хоче кози їсти, а коза не хоче биліни гризти, а биліна не хоче поколихать горобця—доброго молодця.

Дак і вогонь каже: не хочу!

— А йдіть, каже горобець, по воду.—Іди, водо, вогню тушить, бо він не хоче татар палить, а татари не хочуть людей рубать, а люде не хочуть вовка бить, а вовк не хоче кози їсти, а коза не хоче биліни гризти, а биліна не хоче поколихать горобця—доброго молодця.

Дак і вода каже: не хочу!

— Іди по волів.—Воли, воли! ідіть, воли, води пить, бо вода не хоче вогню тушить, а вогонь не хоче татар палить, а татари не хочуть людей рубать, а люде не хочуть вовка бить, а вовк не хоче кози їсти, а коза не хоче биліни гризти, а биліна не хоче поколихать горобця—доброго молодця.

Дак і воли не хочуть води пить.

От горобець і каже: Ідіть по довбню, — нехай іде волів побить, бо воли не хочуть води пиять, а вода не хоче вогню тушить, а вогонь не хоче татар палить, а татари не хочуть людей рубать, а люде не хочуть вовка бить, а вовк не хоче кози їсти, а коза не хоче биліни гризти, а биліна не хоче поколихать горобця—доброго молодця.

Довбня каже: не хочу!

Дак горобець каже: Ідіть по червей, нехай черви йдуть довбню точить, бо довбня не хоче волів побить, а воли не хочуть води пиять, а вода не хоче вогню тушити, а вогонь не хоче татар палить, а татари не хочуть людей рубать, а люде не хочуть вовка бить, а вовк не хоче кози їсти, а коза не хоче биліни гризти, а биліна не хоче поколихать горобця—доброго молодця.

Дак черви не хочуть довбню точить.

— Ідіть, каже горобець, по курей.—Ідіть, ідіть, кури, червей їсти, бо черви не хочуть довбні точити, а довбня не хоче волів побити, а воли не хочуть води пошити, а вода не хоче вогню тушити, а вогонь не хоче татар палити, а татари не хочуть людей рубать, а люде не хочуть вовка бить, а вовк не хоче кози їсти, а коза не хоче биліни гризти, а биліна не хоче поколихать горобця—доброго молодця,

Дак і кури кажуть: не хочемо!

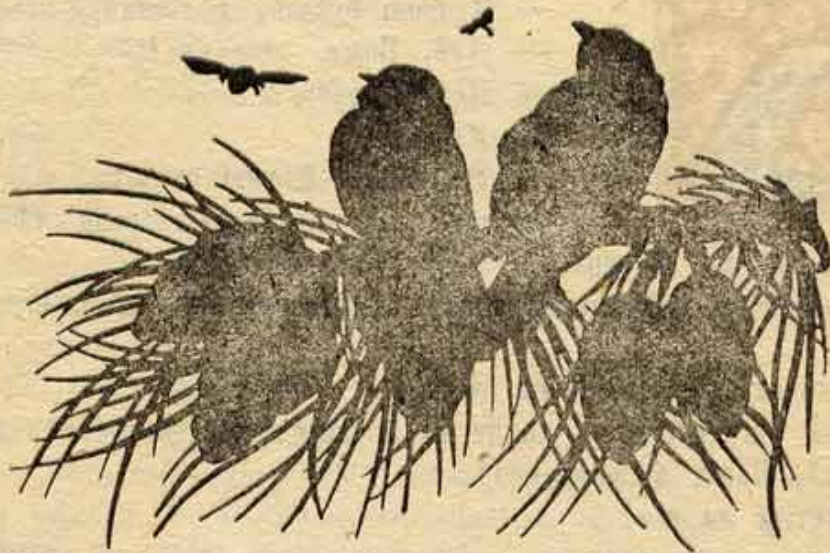
— Піди ж, каже горобець, до шуляка.— Іди, шуляце, курей хватать, бо кури не хочуть червей їсти, а черви не хочуть довбню точить, а довбня не хоче волів бити, а воли не хочуть води п'ять, а вода не хоче вогню тушити, а вогонь не хоче татар палить, а татари не хочуть людей рубать, а люде не хочуть вовка бити, а вовк не хоче кози їсти, а коза не хоче билини гризти, а билина не хоче поколихати горобця— доброго молодця.

Шуляк до курей, а кури до червей, а черви пішли довбню точить, а довбня пішла волів бити, а воли пішли воду п'ять, а вода пішла вогонь тушити, а вогонь пішов татар палить, а татари пішли людей рубать, а люде пішли вовка бити, а вовк пішов козу їсти, а коза пішла билину гризти, а билина стала колихати горобця— доброго молодця!

Ко-о-олих, ко-о-олих,

Батьку його сто-о-о-о-лих!

(В основу положено текст по Рудченку).

ЛИСИЧКА-СЕСТРИЧКА

УЛА собі лисичка. От пішла вона у лісок, аж бачить—там люде рубають яворці.

От вона прийшла до них та й каже:

— Здорові будьте, ремеснички-побережнички!

— Дай, Боже, здоровля!

— Що ви рубаєте?

— Яворці.

— Вирубайте й мені яворець.

От вони їй вирубали яворець та й кажуть:

— На ж тобі яворець.

От вона взяла той яворець, несе та й несе, несе та й несе, аж став їй вечір.

Вона дивиться—аж стоїть хатка.

От вона заходить в ту хатку та й каже: Вечір добрий, добрі люде!

— Дай, Боже, здоровлячко!

— Пустіть на ніч!

— У нас хатка маленька — тісенька, нігде буде тобі спочити.

— Нічого, я під лавкою зігнуся, хвостиком одягнуся й переночую.

Хазяїн і каже:—Добре, почув.

— А де ж я свого яворця діну?

— Поклади його під піччю.

От як усі поснули, лисичка встала, яворець свій спалила та й знов лягла.

На другий день встала раненько, умилаєь біленько, господару на добрий день дала.

— Ой де ж мій яворець? сіла та й плаче.

Аж іде хазяїн: Чого, лисичко-сестричко, плачеш?

— Ой як мені не плакати: нема мого яворця? Крути—но верти, хазяїне, а дай мені курку!

Що має хазяїн робити? віддав лисичці курку.

Взяла вона курку та й пішла.

От вона взяла тую курку, несе та й несе, несе та й несе, аж застигла її на дорозі ніч.

От вона дивиться, аж стоїть хатка. Вона зайшла в тую хатку та й каже:

— Здорові будьте, люде добрі!

— Дай, Боже, здоровля!

— Пустіть на ніч!

— Не можна, лисичко-сестричко. У нас хата тісенька, нігде буде тобі спочить.

— Нічого, я під лавкою зігнуся, хвостиком вкриюся, та й переночую.

— Ну, добре, ночуй.

— А де ж я свою курочку подіну?

— Пусти її під ніч.

— От як усі поснули, лисичка встала, курочку ззіла, шірачко спалила та й знов лягла.

На другий день встала раненько, вимилася біленько, господару на добридень дала.

— А де ж моя курочка? Де я була, то була, а такої біди зі мною не траплялося, щоб у мене що вкрали. Крути—не верти, хазяїне, а мусиш мені віддати гусочку!

Нема чого хазяїнові робити—віддав їй гусочку.

Взяла вона гусочку та й пішла.

Іде вона йде, несе тую гусочку несе, аж застигла її на дорозі ніч.

От вона бачить, що стоїть хатка, взяла та й зайшла, та й каже:

— Пустіть на ніч!

— Не можна, лисичко-сестричко, у нас хатка тісенька, маленька, нігде буде тобі спочити.

— Нічого, я під лавкою зігнуся, хвостиком вкриюся, та й переночую.

— Ну, добре,—ночуй!

— А де ж я свою гусочку подіну?

Державна
республіканська бібліотека
для дітей

— А пусти там в сінечки.

От, як усі поснули, лисичка встала, гусочку ззіла, пірр'ячко сналила та й знов лягла.

На другий день встала раненько, вимилася біленько, господару на добридень дала.

— А де ж моя гусочка? Де я була, то була, а такої біди зі мною не траплялося, щоб у мене що вкрали. Крути—не верти, хазяїне, а мусиш мені віддати теличку.

Нема чого хазяїнові робити, віддав їй за гусочку теличку.

Іде вона та йде, жене тую теличку жене, аж ось уже й ніч.

От вона, побачивши хатку, стала проситься на ніч.

Хазяїн і каже: Ні, не можна, лисичко-сестричко, у нас хатка маленька, тісенька, нігде буде тобі й спочить.

— Нічого, я під лавкою зігнуся, хвостиком вкриюся, та й переночую.

— Добре, ночуй!

— Де ж я свою теличку подіну?

— А пусти там під повіткою.

От, як усі поснули, лисичка встала, теличку ззіла та й знов лягла.

На другий день встала раненько, умилась біленько, хазяїну на добридень дала.

— А де ж моя теличка? Де я бувала, то бувала, а такої пригоди не траплялось: нема тобі телички!

От хазяїн і каже: Ото невістка корови гнала, то може й випустила.

А лисичка: Крути—не верти, хазяїне, а віддай мені невістку!

Свекор плаче, свекруха плаче, діти плачуть, а син узяв, увязав у торбу білу собаку та й каже:

— Що маю з тобою робити?—ось на тобі невістку!

От лисичка взяла торбу та й пішла. Іде собі та йде, підкине торбу у гору та й примовляє:

— За яворця — курочку, за курочку—гусочку, за гусочку — теличку, за теличку—невісточку!

Та як підкине до гори, то тая собака з торби: агурр!

Та що знов підкине, то собака з торби й гарчить.

— Ач, чортова невістка, яка сердита, ще й гарчить,— каже лисичка, а далі взяла та й розв'язала.

Як тільки розв'язала, то тая собака зараз за нею; вона навітікача — собака за нею; вона далі та в нору, та й заховалась.

Сівши тут, от вона й давай зараз питатись:

— Ушки, ушки, що то ви думали—гадали, як од того проклятого хортища втікали?

— Та ми, лисичко, добре чували, щоб проклятий хортище не здогнав, золоті шуби не подрав.

— Подождіть же, мої ушечки, я вам сережки куплю!

А що ви, мої ніженьки, думали-гадали, як од того проклятого хортища втікали?

— Та ми, лисичко, думали-гадали й свої ніженьки насторожали, щоб хорт не здогнав, золоті шуби не подрав!

— Подождіть, мої милі—любі ніженьки, я вам куплю червоенькі черевички з срібними підковками!

А що ви, оченьки мої милі, думали-гадали, як од проклятого хортища втікали?

— Та ми, лисичко, думали-гадали, на дорогу добре дивились, щоб хорт не здогнав, золоті шуби не порвав.

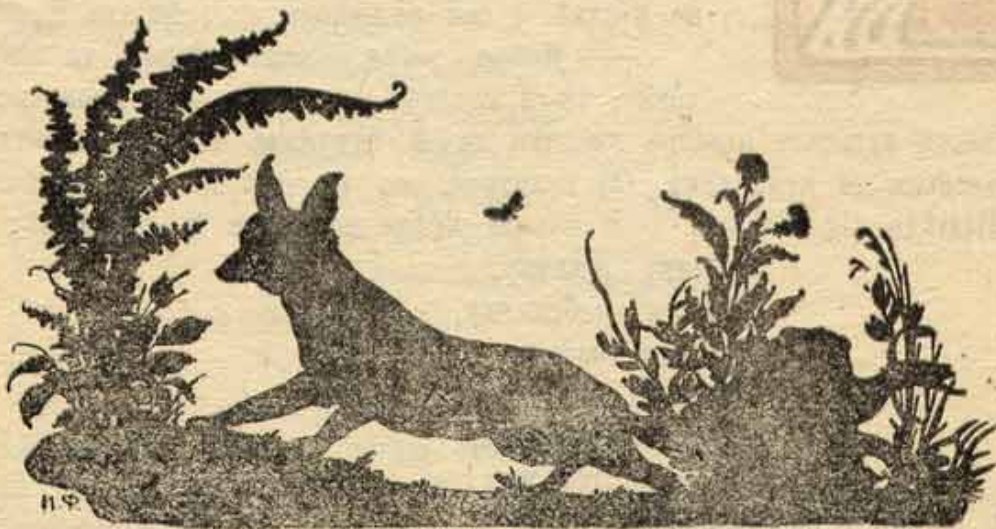
— Добре, пождіть же, мої милі оченьки, я вам золоті окуляри куплю!

— А що ти, хвостище-помелище, думало-гадало, як од того проклятого хортища втікало?

— Та я думав-гадав, й поміж ногами плував, щоб хорт здогнав, золотую шубу зняв.

— А, так ти так! Ось я ж тобі! На тобі, хортище-собачище, хвоста.

Та й висунула хвоста з пори, а собака, як потягла за хвоста, так і цілу лисицю витягла, та й розірвала.

ЛИСИЧКА, КОТИК І ПІВНИК

УВ собі котик та півник. Поставили вони собі хатку на курячій ніжці. От і почали жити вкупі, в одній хатці. Жили собі гарненько: котик ходить на заробітки, а півник дома сидить, та хати глядить.

От же котик як було йде з дому, то й наказує:

— Гляди ж, півнику, сиди в хаті, та нікого не пускай, і сам не виходь, хоч би хто й кликав.

— Добре, добре, — каже півник, та засуне в хатку, та й сидить, аж поки котик вернеться.

Тільки навідала півника лисичка та й задумала його виманити, бо вона ласенька до курятинки. От і хитрує, як би тут півника виманити з хати. Підійде під віконце, коли котика немає вдома та й підмовляє:

Півнику, півнику,
Золотий гребенчику,
Масляна голівко,
Шовкова борідко,
Виглянь в віконце,
Дам тобі горошку!

А півник і відмовляє:

То-ток, то-ток,
Не велів коток!

Бачить лисичка, що не вимануть так півника, насипала під віконцем гороху, а сама забігла за хатку та й сховалась.

От півник виглянув у віконце, бачить—нема нікого. Нум, думає, а горошку трохи поклюю. Тільки вискочив, а лисичка схопила його та й понесла.

Несе вона півника, а той кличе котика, ренетує:

Котику—братику,
Несе мене лиска
По каменю—мосту,
На своєму хвосту
За кленові ліси,
За далекі гори,
За бистрі води,—
Порятуй мене!

От котик почув, прибіг, одняв півника, а лисичку побив.

На другий день знов збирається котик на здобутки та й наказує півникові:

— Гляди ж, півнику, сиди в хаті, та нікого не пускай і сам не виходь, хоч би хто й кликав!

— Добре, добре,—каже півник.

От пішов котик, а лисичка вже й біжить.

Стук-стук у віконце:

— Півнику-братику, відчини!

А півник: То-ток, то-ток,
Не велів коток!

Дак лисичка знов підмовляє:

Півнику, півнику,
Золотий гребенчику,
Масляна голівко,
Шовкова борідко,
Виглянь в віконце,
Що у мене золота пшениця,
Медяна водиця!

А півник: То-ток, то-ток,
Не велів коток!

От лисичка насипала по-під віконцем золотої пшениці, а сама сховалась за хаткою та й дожидає. А півник глянув у віконце, коли під хаткою пшениця розсипана, така хороша, і нікого нема.

— Нум, думає собі, піду лиш я трохи поклюю! Адже нікого нема, не страшно. Я поклюю, та й знов у хатку сховаюся.

Вийшов півник. Клює собі пшеничку... А лисичка підкралася та й схопила півника за хвіст. Несе його лиска, а півник репетує:

Котику — братику,
Несе мене лиска
По каменю-мосту,
На своєму хвосту
За кленові ліси,
За далекі гори,
За бистрі води, —
Порятуй мене.

Але котик далеко зайшов — не чув.

От півник знов кричить:

Котику — братику,
Несе мене лиска
По каменю — мосту,
На своєму хвосту
За кленові ліси,
За далекі гори,
За бистрі води, —
Порятуй мене!

Почув котик, пррбіг, лисичку набив, півника відняв та й приніс до дому.

От знов збирається котик на здобутки та й каже півникові:

— Тепер вже я піду далеко-далеко, і хоч як будеш кричати — не почую; то вже мовчи, не озивайся до лисички.

От пішов котик, а лисичка вже й біжить.

Стук-стук у віконце:

— Півнику — братику, відчини!

А півник:

То-ток, то-ток,
Не велів коток!

Дав лисичка знов підмовляє:

Півнику, півнику,
Золотий гребенчику,
Масляна голівко,
Шовкова борідко,
Виглянь в віконце,
Що у мене золота пшениця,
Медяна водиця!

А півник:

То-ток, то-ток,
Не велів коток!

От лисичка розсипала під віконцем гарної-гарної пшениці, та й каже:
Ну не хочеш, то й не треба, піду вже собі до дому, та й побігла.
Одбігла трохи, повернула та й сховалась за хаткою.

А півник думав, що лисичка справді до дому собі побігла, відчинив віконце та й висунув голову: хотів, бач, подивитись, чи далеко лиска.
Тільки він висунув голову, а лисичка ухопила його за шю та й потягла.

От несе лиска півника, а він ренетує:

Котик—братик,
Несе мене лиска
По каменю-мосту,
На своєму хвосту
За кленові ліси,
За далекі гори,
За бистрі води,—
Порятуй мене!

А котик далеко зайшов, не чує.

От півник кричить вдруге, втретє...

Котик не почув, а лисичка й понесла півника до дому.

У вечері приходив котик до дому—нема півника: він зажурився, а далі сів, думав—думав та й надумався: взяв свою скрипочку й писану торбу та й пішов до лисиччиної хатки.

А в лисички було чотири дочки й один син. Принесла їм лисиця півника, наказала окріп у печі гріти, щоб півника обпарити.—Та глядіть же, каже лисичка, нікого не пускайте!—А сама побігла ще кудись на лове.

От, як лисичка побігла, котик підійшов під віконце та й заграє у скрипочку, ще й приспівує:

А у лиски, в лиски новий двір
Та чотири дочки на вибір,
Пятий синко
Ще й Пилицько;
Вийди, лисе, подивися,
Чи хороше граю!

От найстарша лисиччина дочка й каже:

— А піду я, лишець, подивлюся, що воно тає хороше грає?
Тільки що вийшла, а котик її цок у лобок, та в писану торбу!
А сам знову грає й приспівує:

А у лиски, в лиски новий двір
Та чотири дочки на вибір,

П'ятий синко
Ще й Пилипко;
Вийди, лисе, подивися,
Чи хороше граю!

Не витерпіла й друга лисиччина дочка, вийшла. Котик і ту цок у лобок, та в писану торбу. Так і третю й четверту.

А сам знову грає й приспівує:

А у лиски, в лиски новий двір
Та чотирі дочки на вибір,

П'ятий синко
Ще й Пилипко;
Вийди, лисе, подивися,
Чи хороше граю!

Вийшов і лисиченко Пилипко. А котик і його — цок у лобок, та в писану торбу! Уже всі в торбі. Тоді зав'язав їх мотузком і ввійшов у лисиччину хатку. Вачить—а півник лежить ледве живий.

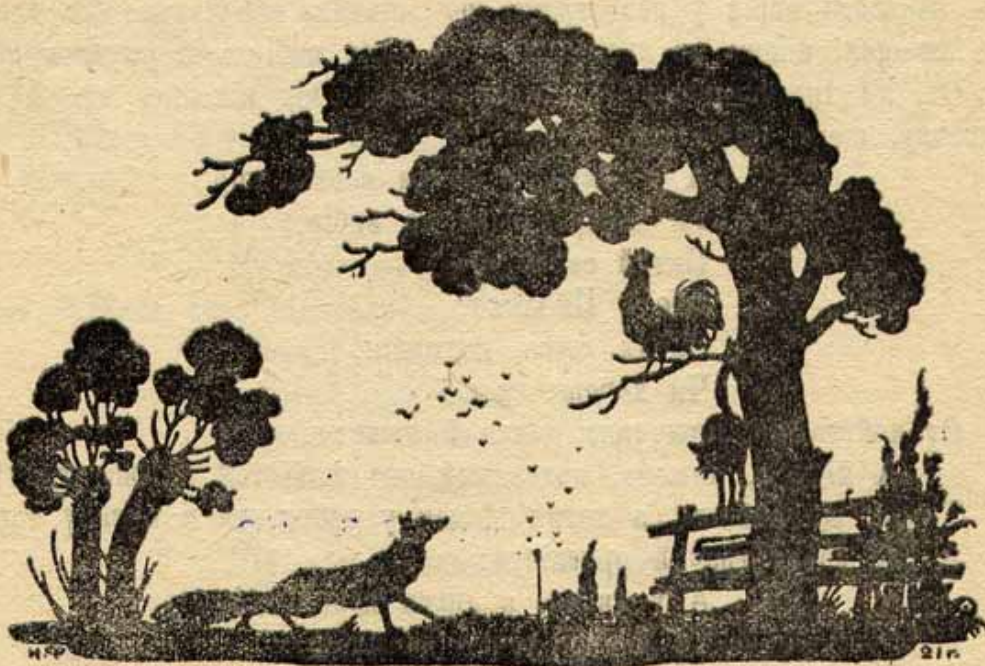
От котик його схопив за хвостик та й каже:

— Півнику, півнику, стрепенись!

Півник стрепенувся—да такий радий.

— Спасибі, — каже, котику-братику, що ти мене одрятував. Тепер вже я тебе слухатиму до віку.

От вони, де що було в лисички, поїли, горшки—миски побили, а сами втівли до дому.

З М І С Т.

	СТР.
Коза—дереза	3
Цап та баран	10
Горобець та билина	13
Лисичка—сестричка	16
Лисичка, котик і півник	20

Державна Публічна
БІБЛІОТЕКА УРСР
ІНВ. 1265602

ДИТЯЧА
БІБЛІОТЕКА
1921.
★